

شرح توبه، ایمان و انجیل

عسری مسیح خدمت عمومی خود را در جلیل با این پیام آغاز کرد: وقت تمام شد و سلطوت خدا نزدیک است پس توبه کنید و به انجیل ایمان آورید (سوقی ۱: ۱۵) — در این مطالعه می خواهیم معنی نه کلمه اساسی توبه ایمان و انجیل را مورد بررسی قرار دهیم.

اول راجع به توبه خوب است سوء تفاهماتی را برطرف کنیم: توبه احساس نگرانی نیست. بسیاری مردم در شرایط حاد زندگی خدا را صدا می کنند ولی بعد از آنکه ساله و احتیاجستان بر طرف شد مانند گذشته بدون توجه به خدا به زندگی گناه آلود خود ادامه می دهند.

توبه عذاب و عیدان نیست. یهودا پس اسخیریوطی بعد از تسلیم مسیح چهارمینان عذاب و عیدانی شد که او را به بندگی کشیدند و وی آن توبه بنور.

توبه احساس گناه یا غلط نیست. احساسات ما بر طبق آنچه درست یا غلط می بیند ابرام قابل تغییر است.

توبه همیشه حاصله گرفتار از یک گناه بخصوصی نیست. باریست کشیدن از یک گناه یا یک عادت بد مثل سگار کشیدن با قدرت اراده کسی نمی تواند از گناهانش نجات یافته و با خدا رابطه برقرار کند.

پس توبه چیست؟ کلمه یونانی توبه در انجیل متاننا (μετάνοια) می باشد که از فعل متانوو (μετανοέω) مشتق می شود. متا (meta) یعنی بعد و یا اگر با فعلی پیوسته باشد مثل فعل توبه کردن (μετανοέω) اشاره به تغییر یا بازگشت می کند. قسمت بعدی فعل مورد بررسی (νοέω) می باشد که معنی فکر کردن یا درک کردن را دارد پس (μετανοέω) کلمه به کلمه یعنی تغییر فکر دادن یا بعد از واقعه ای به آنچه در گذشته اتفاق افتاده فکر کردن. این کلمه ۵۷ بار در عهد جدید مورد استفاده قرار گرفته و تقریباً همیشه در مورد اشخاص گناهکار استفاده شده که به خدا ایمان آورده یا بازگشت می کنند. بنا بر این توبه در انجیل معنی تغییر طرز فکر است. این تغییر فکر در نتیجه درک عمیق این حقیقت است که گذشته شخص گناه آلود بوده و نتیجه این تغییر فکر بازگشت به خدا می باشد.

توبه چگونه در یک شخص بوجود می آید؟ روم تیموتائوس ۳ آیات ۲۵ و ۲۶ (بنده خدا) "تا هلم مخالفی را تأریب نماید که شاید خدا ایشانرا توبه بخشد تا راستی را ببینند. تا از دام ابلیس باز بپوش آید که بحسب اراده او صد او شده اند". وقتی شخص با ایمان کلام خدا را می شنود توبه بوجود می آید او از گذشته خود ناراحت می شود و احساس پشیمانی می کند از این رو که متوجه می شود زندگی در نظر خدا بد بوده. از این آیه توجه کنیم که خداوند است که توبه نه انسانها می بخشد زیرا این تغییر فکر بقدری عمیق است که فقط بواسطه خدا امکان پذیر است. همین در آیه ۲۵ می خوانیم - تا شاید - هر کلمه شاید بکار برده شده؟

زرا متاسفانه برخی از انسانها آنقدر دل‌سخت شده‌اند که بنظر می‌آید که دیگر توبه کردن برای آنها محال است. چون چنانکه شاهد کردیم خداست که توبه می‌بخشد بنابراین این ما را به دعای بیشتر برای شخص مورد نظرمان ترغیب می‌کند. غریب‌تری نیست که ایمان‌دارانی سالهای سال برای توبه تردیدکنان و آشنایان خود در دعای نزد خدا التماس کرده‌اند تا نتیجه کسب کردند.

در مورد استقامت در دعای فصل ۱۸ انجیل لوقا را از آیه ۱۰ بعد مطالعه کنید. نتیجه توبه را در دوّم تیموتاس ۲ آیه ۲۵ و ۲۶ درباره می‌خوانیم... تا راستی را بشناسند و از دام ابلیس باز بچسبند آنند که به‌سبب اراده او صید او شده‌اند. شیطان بوسیله گناه آفتابان قدرت تشخیص انسانها را ضعیف کرده تا نتوانند با هوشیاری متوجه وضع خراب روحانی خود بشوند. این همانند شخصی است که تحت تاثیر الکل مست شده و اگر کار خلافی می‌کند متوجه آن نمی‌شود. در شرایطی حتی اگر بدن خود را زخم آلود کند متوجه نیست تا اینکه دوباره به هوش بیاید. بنابراین هوشیاری برای استنباط گناهکار بودن شخص لازم است.

بعد از توبه واقعی است که شخص هشیار می‌شود و این هوشیاری یک بیداری روحانی را در او بوجود می‌آورد. فقط به این وسیله است که انسان متوجه می‌شود که چگونه تا قبل از توبه شیطان او را در جهالت و تاریکی نگاه داشته بود تا به این وسیله از او برای پیشبرد مقاصد خردش استفاده کند. تا کسی متقاعد نشود که توبه بخورد هیچ وقت راه زندگی خود را تغییر نمی‌دهد. مطالعه عمیق انجیل می‌تواند بالاخره انسان را متقاعد کند که در واقع توبه بخورد و احتیاج به توبه دارد. در انجیل یوحنا باب ۸ آیه ۳۲ فرمود: "حق را خواهید شناخت و حق شما را آزاد خواهد کرد."

شهرات توبه باید در زندگی شخص در برابرش بیدار شود زیرا توبه ای که باعث تغییر زندگی شخصی نشده توبه واقعی نیست. شمره آفتم اینست که شخص گناهانش را ترک کرده و مشغول به انجام نیکی‌کاری و اطاعت از انجیل می‌شود. توبه کنید و به انجیل ایمان آفرید. کلمه بعدی که مورد بررسی قرار می‌دهیم ایمان است. در عبرانیان باب ۱۱ آیه ۱ می‌خوانیم که "ایمان اعتماد بر چیزی است امید داشته شده است و برهان چیزهای ناپدید". ایمان با امید ارتباط دارد. در این مورد از کتاب رساله به رومیان باب ۸ آیات ۲۴ و ۲۵ می‌خوانیم: "زیرا که به امید نجات یافتیم لکن همچون امید دیده شد دیگر امید نیست زیرا آنچه کسی بیند همراهِ دیگر در امید آن باشد اما اگر امید چیزی را داریم که نمی‌بینیم با صبر انتظار آن می‌کشیم". از آنجایی که ایمان ما را به آنچه که هنوز نداریم یا نمی‌بینیم امیدواری کند در نتیجه برای ایمان صبر لازم است. کلمه یونانی که در آیه مذکور به اعتماد ترجمه شده *πιστος* (ایپوستاسیس) می‌باشد. در دوران یونان قدیم این کلمه به عنوان قبالة مالکیت چیزی مثل خانه استفاده می‌شد. با همین مدرکی می‌توانستند شخص بدهند که

ملکی یا دارایی به چه کسی تعلق دارد. سؤال مهم در این زمینه اینست که قباله آن
 فغانه آسمانی که ایمانداران مسیحی به تصاحب آن امیدوارند کجاست ؟
 برای ی ایمانان این امید مسیحیان خیالی پیش نیست. آن گواهی این امید
 که هر ایماندار واقعی مسیحی منزلی در ملکوت خدا خواهد داشت همین $\epsilon\upsilon\alpha\gamma\gamma\epsilon\lambda\iota\alpha$
 است که به اعتماد ترجمه شده. این اعتمادی است تا طبع مبینی بر کلام مورد مسیح که در
 فصل ۱۳ انجیل یوحنا آیات ۲۱ تا ۲۷ به آن فرموده: "در خانه پدر من منزل بسیار
 است. والا به شما می گویم، میروم تا برای شما مکانی مفاخر کنم و اگر بروم و از برای
 شما مکانی مفاخر کنم باز می آیم و شما را برداشته با خود خواهم برد تا جاییکه من
 میباشم شما نیز باشید".

همه کسی به مسیحی این اعتماد را می دهد که این امید نیک امید واهی نیست. جواب را در رساله
 به رومیان باب ۸ آیات ۱۶ و ۱۷ می یابیم: "همان روح بعین روح مسیح بر
 روحهای ما نهدات می دهد که فرزندان خدا هستیم و هرگاه فرزندانیم و ارثان
 هم هستیم بعین ورنه خدا و هم ارث با مسیح اگر شریک مصیبتهای او هستیم تا
 در جلال وی نیز شریک باشیم".

در قسمت دوم آیه اول فصل ۱۱ عبرانیان هم خبره خوانندیم که ایمان برهنگاست به چیزهای
 نادیده. در مورد چیزهای نادیده در دوم قرنیشان ۴ آیات ۱۷ و ۱۸ می خوانیم:
 زیرا که این زحمت بسنگ ما که برای لحظه ای است بارها و درانی جلال را برای ما بر باره و
 زیاده پیدا می کند. در حالیکه ما نظر نمی کنیم به چیزهای دیدنی بلکه به چیزهای نادیدنی زیرا که آنچه
 دیدنی است زمانی است و نادیدنی جاودانی. با چه ما همان آنچه دیدنی است می بینیم
 ولی با ایمان همان چیزهای نادیدنی را می بینیم. دوم قرنیشان باب ۵ آیه ۷:
 "زیرا که به ایمان رفتار می کنیم نه دیدار".

سومین کلمه ای که مورد بررسی قرار می دهیم انجیل است. کلمه یونانی انجیل $\epsilon\upsilon\alpha\gamma\gamma\epsilon\lambda\iota\alpha$
 (او انگیلیوم) می باشد که از دو کلمه تشکیل شده یکی $\epsilon\upsilon$ به معنای خوب یا خوش و
 $\alpha\gamma\gamma\epsilon\lambda\iota\alpha$ (آنگیلیا) به معنای خبر یا پیام می باشد. پس انجیل یعنی خبر خوش یا مرده.
 این خبر خوش چیست؟ تا زمان مسیح اسرائیل مدت طولانی در انتظار آمدن مسیح
 و پادشاهی او به سر می برد. در رابطه با این انتظار در لوقا باب ۲ آیه ۳۸ می خوانیم:
 "او (یعنی پسر زنی نبیه بنام هانا) در همان ساعت در آمده خدا را شکر نمود و در باره او به
 همه منتظرین نجات در اورشلم تکلم نمود. خبر خوش برای اسرائیل و جهان این بود و هست
 که بالاخره وقت انتظار به پایان رسید و نجات دهند اسرائیل و عالم به همان آمد
 در انجیل متی باب اول آیه ۱۱ فرشته خداوند به یوسف راجع به مریم فرمود: "او پسری
 خواهد زاشت و نام او را عیسی خواهی نهاد زیرا که او است خوش را از گناهانشان خواهد رساند"
 راجع به اقوام غیر یهود در رابطه با خبر خوش در افسس ۱۳: ۱۰ می خوانیم: شما در آن زمان (قبل
 از اعتقاد با مسیح) از مسیح جدا و از وطنیت خاندان اسرائیل اجنبی و از عهدهای وعده
 بیگانه و بی امید و بی خدا (بدون رابطه با خدا) در دنیا بودید. لیکن الحال در مسیح غسل

شما که در آن وقت دور بودید بفیض مسیح نزدیک شده اید. زیرا که او سلامتی ما است که هر دو را (یهود و غیر یهود) یک گردانید و در بار هدایتی را که در میان بود منهدم ساخت. و عداوت یعنی شریعت آنها را که در فریض بود بیخشم هود نابود ساخت تا که مصالحه کرده از هر دو یک انسان مهذب درخورد بیافریند. و راه دور را در یک مسیر با خدام مصالحه دهد به سلطت صلیب خود (فداکاری مسیح با دادن جان نمود) که بر آن عداوت (دشمنی) را کت. انجیل حاوی تمامی کار و راه نجات بشر است. مهمترین معانی انجیل اینست که پس خدا در جسم عیسی ناصری مجسم شد و وارد جهان شد. عیسی مسیح که معنی آن به عبرانی اشاره به نجات دهنده و مسیح شده می کند. برای گناهان بشر قربانی شد و در روز سوّم از مرگ قیام کرد تا آنها را سلبا بریند. پس در این زیارت شکر از معجزات و معجزات گناه یعنی هدایت ابدی از خدا و عذاب جاودانی و آزادی از اسارت گناه و همچنین مسیح به جهان باز خواهد رفت تا جهان را با عدالت داور کند. و شیطان همراهِ ایمان به انجیل ما را از بزرگی و اسارت گناه و همچنین معجزات ابدی گناه نجات می دهد؟ طبیعت باب روم انجیل آید انسان طبیعی و خارج از ایمان به مسیح در گناهان و خطاهای خود علیه خداوند مقدّس و عادل مرده است یعنی دارای حیات الهی و جاودانی نیست. او محتاج قدرت عدالت است که او را از اسارت گناه و شیطان و موت ابدی آزاد سازد و او را حیات جاودانی ببخشد. در کتاب رساله به رومیان باب اول آیه ۱۶ می خوانیم " زیرا که از انجیل مسیح عاری ندارم هر چند که قدرت عدالت برای نجات هر کس که ایمان آورد اول یهود و پس یونانی (غیر یهود). همچنین در انجیل یوحنا باب ۱۱ آیات ۲۵ و ۲۶ می خوانیم: عیسی بدو گفت من قیامت و حیات هستم هر که بمن ایمان آورد اگر مرده باشد (موت روحانی یعنی هدایت از حیات الهی) زنده گردد و هر که زنده بود و بمن ایمان آورد تا ابد نخواهد مرد (حیات الهی را از دست نخواهد داد). ما بر این قدرت مسیح که از ایمان به کلامش (انجیل) در زندگی شخص به کار می افتد او را حیات الهی و جاودانی می بخشد انسان گناه می کند چون دارای طبیعت گناهکار است. گناهکار احتیاج به بخشش گناهانش دارد تا در نظر خدا عادل محسوب شود. چه عدالتی در روز داور می قبول خدا خواهد بود؟ فقط عدالت مسیح مقبول خدا است. به این دلیل است که پولس رسول مسیح در رساله به فیلیپیان باب ۳ آیات ۸، ۹ فرمود: " همه چیز را نیز به سبب فضیلت معرفت خداوند خود مسیح عیسی زیان میدانم که بخاطر او همه چیز را زیان کردم و فضل مردم تا مسیح را دریابم. و در وی یافت شوم نه با عدالت خود که از شریعت است بلکه با آن که بوسیله ایمان مسیح می شود یعنی عدالتی که از خدا بر ایمان است." ایمان به خدا بدون دریافت عدالت مسیح با ایمان به انجیل او یک ایمان مرده و سرد است زیرا فقط شخص عادل می تواند ایمان واقعی داشته باشد. شخص موقی در نظر خدا عادل شمرده می شود که گناهانشی بخشیده شده باشد و تنها با ایمان به انجیل شخص می تواند بخشش گناهانش را دریافت کند پس هیچ قصاص (مکرمیت) نیست بر آنانی که در مسیح عیسی هستند. (رساله به رومیان ۱۰:۸)